

MEZARLIKTAN DOĞAN AKADEMİ

Filozof Ahtapot — Fablobilim Fakültesi

Mezarlıktan Doğan Akademi – Bilginin Teknik İntiharı

Dünya, üzerine giydirilmiş o rasyonel deli gömleğiyle can çekişiyor. Bugün "bilgi" dediğimiz şey, bir ağacın kökünden sızan reçine değil; bir laboratuvar tüpünde dondurulmuş, ruhu çekilmiş bir kadavradır. Üniversiteler, o görkemli kapılarının ardında hakikati aramıyor; hakikatin üzerine beton döküp, o betonun üzerine şık etiketler yapıştırıyorlar. İşte İmdat Demir'in "Filozof Kirpi" olup dikenlerini kabarttığı yer, bu steril mezarlığın tam ortasıdır.

Heterobilim, her şeyden önce bu ölü seveci akademiye karşı bir diriliş çılgılığıdır. Bizlere "tarafsızlık" masalını anlatanlar, aslında bilginin iktidar karşısındaki uysallaşmış halini pazarlıyorlar. Oysa bilgi, bir kılıç kadar keskin, bir şiir kadar hırçın olmalıdır. Eğer bir düşünce, sahibinin uykularını kaçırmıyorsa, o düşünce değil, sadece bir "konfor alanıdır."

Bugün dünya, verilerin diktatörlüğü altındadır. Algoritmalar bize neyi sevmemiz, nasıl düşünmemiz ve neye isyan etmemiz gerektiğini fısıldıyor. Bu, ruhun teknik tarafından sömürgeleştirilmesidir. Filozof Kirpi'nin diki, tam da bu dijital şeffaflığa, her şeyin "görülebilir" ve "ölçülebilir" olduğu o sahte ışığa karşı karanlığın, gizemin ve mesafenin onurunu savunur. Çünkü mesafe, ahlakın başlangıcıdır. Kirpiler birbirine çok yaklaştığında canları yanar; işte o acı, "öteki"nin sınırını hatırlatır bize. Bugünün dünyası ise bu sınırı yok ederek herkesi birbirine benzeyen, pürüzsüz ve dolayısıyla ruhsuz birer nesneye dönüştürmüştür.

Praksiyom – Eylemin Epik Şiiri ve Parazitokraziye İsyan

Düşünmek, bir koltukta oturup dünyayı seyretmek değildir; düşünmek, dünyayı bir ucundan tutup bükme, Heterobilim Okulu'nun kalbi olan "Praksiyom", işte bu eylemsel hakikatin adıdır. Bir fikrin değeri, onun hangi kâğıda yazıldığıyla değil, hangi hayata dokunduğu ve hangi adaletsizliğin dışlisini kıldığıyla ölçülür.

Etrafımıza bakalım: Bir "Parazitokrazi" çağında yaşıyoruz. Bu kavram, sadece bir siyasi eleştiri değildir; bir ontolojik çürümenin teşhisidir. Başkasının emeğiyle, başkasının acısıyla ve başkasının inancıyla beslenen o devasa asalak yapı, toplumun iliğini kurutuyor. Bu asalaklar, en kutsal kelimeleri birer mermi gibi kullanırken, Praksiyom bize şunu hatırlatıyor: "Sözün bittiği yer yoktur, sözün eyleme dönüştüğü yer vardır."

Bizim destanımız, masa başında uydurulmuş kahramanlık masalları değil; bilginin bir namus borcu olarak taşındığı, vicdanın bir pusula gibi kullanıldığı o zorlu yolculuktur. Polemiğimiz, küçük hesaplarla değil, varoluşun kendisiyledir. İnsan, sadece tüketen bir biyolojik makineye indirgenmişken; Heterobilim ona "Yaratıcı Eylem" in, yani praksisin onurunu iade eder. Bilgi, bir parazitin elinde sömürü aracıyken, bir hakikat arayıcısının elinde özgürlük muştusudur.

Bu noktada epik olan, bir kahramanın kılıç sallaması deęil, bir dūřunūrūn, tūm dūnya "evet" derken, uęurumun kenarında tek bařına durup "hayır" diyebilmesidir. Filozof Kirpi'nin dikenini, parazitlerin yumuřak karnına batan o hakikat sivrisidir. Acıtır, kanatır ama uyandırır.

Poetik İsyān – Yarının Hafızasını Bugūnden Őrmek

Peki, bu karanlıktan ęıkıř neresidir? Cevap, bilginin soğukluğunda değil, şiirin ve poetikanın sıcaklığındadır. "Poetik İsyān", hayatı bir sanat eseri gibi,ilmek ilmek ve direnęle Őrmektir. Heterobilim Okulu, bize formūller değil, bir bakış ağısı vaat eder. Bu bakış; yıldızların uzaklığıyla ekmeğin kokusunu, kuantum fiziğiyle bir annenin duasını aynı dūzlemde, bir "Cem" potasında eritebilen bir gŐrūdūr.

Bizim polemieęimiz, sadece bugūnūn zalimleriyle deęildir; biz, tarihin tūm unutulmuř seslerini, bastırılmıř ęıęlıklarını bugūne tařımakla mūkellefiz. Hafıza, bir depolama alanı deęil, bir direniř mevzsidir. Eęer geęmiři unuttuysak, gelecek sadece bir simūlasyondan ibaret kalır. İmdat Demir'in kurmaya ęalıřtıęı bu kŐprū, kadim olanın hikmetiyle modern olanın teknięi arasındaki o dar ve ęetin geęittir.

Sonuę olarak; Heterobilim bir okuldan ziyade bir "hāl"dir. Bilginin vicdanla nikahlandıęı, eylemin estetikle buluřtuęu ve insanın kendi hakikatine uyandıęı o muazzam anın peřindedir. Bu yolculukta pusulamız hırs deęil, hayrettir. ęūnkū hayret eden insan, boyun eęmez. Hayret eden insan, dūnyanın bu halini kanıksamaz.

Ve unutulmamalıdır ki; en karanlık gece bile, bir kirpinin dikenleriyle delindięinde, oradan sızan bir damla ıřık tūm odayı aydınlatmaya yeter. Bizim destanımız henūz yazılmadı; o, sokaklarda, tarlalarda, kūtūphanelerin kuytu kŐşelerinde ve en Őnemlisi, birbirinin acısına bakan insanların gŐzlerindedir. Bu bir son deęil, hakikatin o bitmek bilmeyen, epik ve řanlı "bařlangıdır."